

— Αί 'Αθηναϊκαὶ ἐφημερίδες γράφουσιν ὅτι ἡ ὑπολαβάνουσα μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στόλου καὶ τῶν ἀπομύχων ὁργανωτῶν τῆς 'Αγγλικῆς ἀποστολῆς διχόνοια κατεδείχθη προχθές, εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ 'Αγγλου ὀρχνωτοῦ, εἰς τὴν οὐδεὶς τῶν 'Ελλήνων ἀξιωματικῶν ἐκλήθη.

Τὸ γεγονός παρετηρήθη, ἐγένοντο σχόλια καὶ πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀσέπου ὁ ναύαρχος δίδει νέαν ἐσπερίδα, μόνον διὰ τὴν ἀξιωματικούς, οἵτινες ὡς λέγεται, δὲν θὰ προσέλθωσιν εἰς αὐτήν.

Ταῦτα λέγονται καὶ γράφονται ἐν 'Αθήναις, ἡμεῖς τὰ ἐπαναλαμβάνομεν ἀλλ' ἄνευ ἐγγυήσεως.

— Πρὸ πολλοῦ ἐγένετο σκέψις νὰ ὑποβιβασθῇ ὁ δασμὸς τῆς σακχάρου κατὰ 50 λεπτά καὶ πρῶτος εἰσηγητὴς τοῦ μέτρου ἐγένετο ὁ κ. Γούναρης.

Δὲν ἐπραγματοποιήθη ὅμως τὸ μέτρον, ἐνεκεν τῆς ἰδέας, ὅτι εἶδει νὰ ἐπιτύχωμεν ἀνάλογα ἀνταλλάγματα ἐκ μέρους τῆς Αὐστρίας, ὅθεν κυρίως αἱ ἐλληνικαὶ ἀγοραὶ προμηθεύονται τὴν σάκχαριν. Ἡ ἰδέα αὕτη τῶν ἀνταλλαγματικῶν ὑπεγόρευσε εἰς τὸν κ. Βυταξίαν τὸ περιλάλητον μονοπόλιον τῆς σακχάρου, ἡ ἰδέα αὕτη ἀπλησώλησε καὶ τὴν ἀνορθώσιν καὶ διὰ τοῦτο ἐκρίνετο, ἕως πρὸ μικροῦ, ἀναβληθεῖσα ἡ μείωσις τοῦ δασμοῦ, ὡς ἐκήρυσσε ἡ «Πατρίς», ὡς ἐβεβαίωτο ἡ «Ἐστία».

Ἐφ' ἧς ἡ μείωσις τοῦ δασμοῦ μᾶς καταλαμβάνει ἀπροόπτως.

Ἐδόθη, λέγουσιν, εἰς τὴν Αὐστρίαν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς μὴ μεταφορᾶς τῶν Κρητῶν πληρεξουσίων διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Αὐστριακοῦ Λόυδ ἐκ Κρήτης εἰς Πειραιᾶ. Τοιαῦτα ὁ κόσμος φρονεῖ περὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς τῆς ἀνορθώσεως,

— Εἰς τὸν τακτικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1912 ἀναγράφεται ἔσοδον 21000.000 ἐξ ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων καὶ διὰ τοῦ ἐσόδου τούτου θὰ ἐπαρκεσθῇ ἡ κυβέρνησις εἰς τὰ τακτικὰ ἔξοδα τοῦ 1912, ἀνερχόμενα εἰς ἴσον ποσὸν μὲ τὰ ἔσοδα, ἧτοι 143,000,000 περίπου.

Ὅταν ὅμως ἔλθῃ τὸ 1913, ὅποτε τὰ μὲν ἔξοδα θὰ εἶναι καὶ πάλιν 143 ἑκατομμύρια, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ τὸ κράτος ἄλλα οἰκόπεδα ἀξίας 21 ἑκατομμυρίων νὰ πωλήσῃ, ἵνα φθάσῃ καὶ τὰ ἔσοδα εἰς τὰ 143,000,000, πῶς θὰ πληρῶσῃ τὰ ἔξοδά του;

Δὲν μᾶς λύσει τὴν ἀπορίαν οἱ κύριοι τῆς «Πατρίδος» ἢ τῆς «Ἐστίας»;

— Λέγουσιν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λέσχης τῶν φιλελευθέρων, παρωδῶν τὸν Κρόμβελ, — πρὸς ὃν ἀσμενίζει νὰ παραβάλληται — δημιουργεῖ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ τοὺς διαφόρους πανικούς καὶ τὰς ἐπιφυλακὰς καὶ τοὺς ἐν βραχείᾳ νυκτὶ συναγεμῶνας, προσποιούμενος τὸν πανικόβλητον, ἵνα πεισθῇ ἐκ τούτων καὶ αὐτὸς καὶ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅτι εἶναι μέγας ἀνὴρ καὶ δι' αὐτὸ τὸν φθονοῦσι καὶ ἐπιβουλεύονται τῆς ζωῆς του.

Διαβεβαιοῦμεν τοὺς πάντας, ὅτι ὁ κύριος Ἐλευθέριος οὐδένα διατρέχει κίνδυνον. Ἄλλα εἶναι τὰ ἀναστήματα τῶν ἀνδρῶν οἵτινες ἐπισύρουσι καθ' ἑαυτῶν τὰ ἀδιάλακτα λαϊκὰ μίσση καὶ τῶν δολοφόνων τὰς ἐπιθέσεις. Ὁ κύριος Ἐλευθέριος εἶναι ἐξαίρετος τις κύριος, ἔτοιμος εἰς πᾶσαν θυσίαν, ἀρκεῖ νὰ κρατῇ τῆς μάγου ἐξουσίας. Εἶναι πολὺ συμβιβαστικὸς ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν πολιτευόμενον ἐν Κρήτῃ καὶ κατὰ τὰ ἴκῃ τῶν ἐγγύς γνωρίζοντα αὐτὸν μέλη τῆς λέσχης τῶν φιλελευθέρων.

Ἄλλα τόσῳ συμβιβαστικοὶ ἄνθρωποι δολοφονοῦνται ποτέ;

— Συνέστη, ὡς γράφουσιν αἱ 'Αθηναϊκαὶ ἐφημερίδες, τὸ πρῶτον ἐκλογικὸν κέντρον τῶν ἀνορθωτικῶν ἐν 'Αθήναις, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Θεοδωροπούλου τινός, ὅστις μάλιστα τυγχάνει νὰ εἶναι καὶ ἀνορθωτικὸς βουλευτὴς Ἀττικοβοιωτίας, ἵσως δὲ καὶ μέλλον ὑποψήφιος.

Εἰς τὸ ἐκλογικὸν αὐτὸ παράρτημα τῆς Λέσχης ἐδόθη τὸ ὄνομα ἀ'Εργατικὸν κέντρον Ἀθηνῶν.

Τὰ ἐγκαίνια, τοῦ κατὰ τύπους ἐργατικοῦ τούτου ἰδρύματος, ἐκήρυσεν ὁ σὶρ Ἐλευθέριος, περιστοιχούμενος ἀπὸ τοῦς πενήστας τῆς ἐργασίας Μπενάκη, Ναγρεπόντην, Στρατούλην καὶ

ἄλλους. Ἐνῶ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου τοῦ ἀπετέλεσεν ὁ αἶνος τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ κεφάλαιον, ὁ ἐπίλογος ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ κεφαλαίου.

Ποῖον μέρος τοῦ λόγου τοῦ ἦτο τὸ ἀληθές; Λόγοι πάντοτε, λόγοι αἰωνίως. Πάντοτε ἀσυνάρτητος, πελαγοδρομῶν, οὐδέποτε δὲ συννεπὴς πρὸς ἑαυτὸν. Ἴδε ὁ Σωτήρ.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἰσχυρὸν Μεσσαπηλιώτου πνεῦμα, τικύτην ἤγειρε Ὀκλασοπαρχὴν, ὅστε τὰ κύματα ὑπερπηδῶντα τοὺς πρὸς τὸ μέγαρον τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων κυματοβράχυσται καθίστων ἐντελῶς ἀδύνηκτον πᾶσαν πρὸς τὰ πέραν τοῦ κερφαίου τὰ «Κύματα» κείμενα δημῶσια καταστήματα καὶ γραφεῖα συγκοινωνίαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον κατεκλύθησαν ὑπὸ τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων αἱ ἀποθήκαι τοῦ Τελωνείου καὶ τῆς Διαμετακομίσεως, ἀνευ ζημιῶν εὐτυχῶς εἰς ἐμπορεύματα.

— Κατὰ τὸν ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Σύρον διάπλου, τὴν νύκτα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν, τῆς «Χίου» τῆς Κυκλαδικῆς θραυρὸς τις λωποδύτης ὑπέκλεψε παρὰ τινων ἐπιβατῶν τῆς Α'. θέσεως 200 δραχμὰς εἰς μετρητὰ καὶ τινα κοσμήματα.

Τὸ γεγονός κατηγγέλη ἐγκαίρως εἰς τὸν πλοίαρχον, ὅστις, κατὰ τὸν ἐνταῦθα κατάπλου ἀπηγόρευσε μὲν τὴν ἀποβίβασιν εἰς τοὺς ἐπιβάτας, εἰδοποίησε δὲ περὶ τῶν διατρεχόντων τὸ Λιμεναρχεῖον καὶ τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἡ προσήκουσα ἔρευνα ἀπεκάλυψε καὶ τὰ κλαπέντα καὶ τὸν κλέπτην, ὅστις ἐκρατήθη ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ.

— Ἡ εὐαρίθμος μὲν ἀλλ' ἀγαπητὴ παρ' ἡμῶν παροικία τῶν Ζακυνθίων ἐώρασε καὶ ἐφέτος διὰ μεγαλοπρεποῦς λειτουργίας τὴν μνήμην τοῦ προστάτου τῆς μυροβόλου πατρίδος των καὶ συμπατριώτου τῶν Ἁγίου Διονυσίου.

Τοῖς ἀγαπητοῖς ξένοις τῆς ἡ Ἐρμούπολις εὐχεται δι' ἡμῶν, ἐπὶ μάλιστα νὰ ἐσορᾶζωσι τοῦ λατρευτοῦ αὐτῶν Ἁγίου τὴν μνήμην.

— Ἀποδεξάμενος, ὡς ἔθος αὐτῶ, μετὰ τῆς ἐξειδικασμένης αὐτῶ προσηνείας καὶ ἀγαθότητος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος ἡμῶν, κ. Ἀθανάσιος, τὴν παράκλησιν τοῦ Προεδρείου τοῦ καθ' ἡμᾶς εὐ πράττοντος Συλλόγου τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, θέλει διδάξῃ αὐριον περὶ ὦραν 6 1)2 M. M. ἐν τῇ εὐρείᾳ τοῦ Συλλόγου αἰθούσῃ ἔχων ὡς θέμα του

Περὶ τῆς διακρίσεως τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι καὶ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τὸ θέμα, πάντως δ' ἀντάξιον τοῦ δεινοῦ ἀγορητοῦ, ὅστις ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας θὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς ἀροκτάς του γνωρίμων τὸ γένος εἰς ὃ φύσει ἀνήκομεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διανοίᾳ πολλάκις.

— Τὸ Γαλλικὸν θωρηκτὸν Julies Ferry ὑπὸ κυβερνήτην τὸν πλοίαρχον κ. de Spys ἐκτοπίσματος 12,500 τόνων καὶ πλήρωμα 700 ἀνδρῶν, προσερχόμενον ἐκ Σούδας, κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα μᾶς τὴν παρελθούσαν Πέμπτην πρὸς ἀνθράκευσιν ὡς λέγει.

Ἐνδεχόμενον ὅμως καὶ νὰ περιπολῇ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν Κρητῶν πληρεξουσίων, ὅσοι τυχόν, διαφεύγοντες τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ συναδέλφου του Admiral Charnè, θὰ ἔφθανον ἕως ἐδῶ.

— Φοβερὰ θαλασσοπαραχῆ ἐπικρατεῖ καθ' ἅπαν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἐξ ἧς πλείστα καθυστερήσεις ἐγένοντο. Ὁδτω χθὲς καὶ σήμερον καθυστεροῦν τὰ ἐκ Πειραιῶς ἀτμόπλοια, τὰ δὲ διὰ Πειραιᾶ καὶ τὰς νήσους παρέμενον ἐνταῦθα μέχρι σήμερον, ὅτε καὶ κοπάσαντος τοῦ ἀνέμου ἀπῆραν.

— Ἀφίκετο καὶ ἀνέλαθε τὰ παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ καθήκοντά του ὁ ἀρτι ἐκ Πατρῶν μετατεθείς ἐνταῦθα κ. Εὐαγγέλος Καπετανάκης.

Δὲν ἔχομεν ἐπαρκεῖς λόγους συστάσεως διὰ τὸν ἀριστὸν τοῦτον ὑπάλληλον, ὃν ἀπὸ μακροῦ γνωρίζει καὶ τὴν Ἐρμούπολις, ἀλλ' ὃν τόσον ἠδίκησεν ἡ

— Μετὰ μα ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Ποσειδωνί θὸν Σάββατον, ὁ ἀγαθὸς ὁ ἀνο τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς συμπολίτης τῆς πόλεως Παρασκευᾶς, τῆς πολιτικῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐκφορὰ αὐτοῦ ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, συνεκφερούσης συσσώμου τῆς ἐπιλέκτου τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας τάξεως, εἰς τὴν ὡς ἐκ τοῦ γένους του καὶ τῆς ἰδίως αὐτοῦ ἀρετῆς ἀνήκεν, ὡς καὶ πλῆθους ἄλλου κόσμου, τιμῶντος τὸν μεταστάντα, καὶ ὡς ἀγαθὸν πολίτην καὶ ὡς πολύτιμον φίλον.

Τὸ «Βῆμα» εὐχεται εἰς τὸν μεταστάντα αἰωνίαν τὴν μνήμην. συλλυπεῖται δ' ἐγκαρδίως τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Ἀφίκετο ἐκ Νάξου ὁ κ. Παναγιώτης Σπάθης, ταμίας τοῦ παρ' ἡμῶν μεγάλου ἐμπορικοῦ Οἴκου Α. Ε. Μαυρογορδάτου.

— Ἐπανεκάμφεν ἐκ τοῦ ἀνα τὴν Νάξον λόγῳ ὑπηρεσίας ταξιδίου τοῦ ὁ Α'. γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας κ. Ἀλεξ. Μεταξᾶς.

— Προερχόμενος ἐκ Νάξου διῆλθεν ἐντεῦθεν μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας ὁ βουλευτὴς τοῦ Νομοῦ μᾶς κ. Γ. Ἐκάρχο-πoulos δικηγόρος.

— Διῆλθεν ἐντεῦθεν ἐπανακάμπτων ἐκ Νάξου ὁ Τμηματάρχης τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Ἐμμ. Α. Μεϊμάρης.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀλληλοβοηθείας κ. Γ. Μ. Ζαραχάνης.

— Διατρίβει ἀπὸ τινος ἐνταῦθα ὁ ἐν Ἀθήνας ἐγκατεστημένος συμπολίτης μᾶς κ. Ἰωάννης Βιτάλης ἐρμογλύφος.

— Διατρίβει ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐνταῦθα, ἀπῆλθεν εἰς Κορωνίδα τῆς Νάξου ὁ κ. Χριστόδουλος Πρωτονομάρχης κτηματίας.

— Μεγαλοπρεπέστατα ἐτελέσθη ἐφέτος ἡ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγ. Ἐλευθερίου. Ἐπισκόπου Ἰλλυρικοῦ, ἑορτὴ τοῦ κατὰ τὸ Λοιμοκαθάρτηρον φερωνόμου εὐκτηρίου οἴκου, ἀπέρου κατὰ τε τὸν Ἐσπερινόν, τὴν Παράκλησιν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν προσελθόντος πλήθους. Οἱ ἑορτασταὶ ἔτυχον ἀπείρων περιποιήσεων ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ Ναοῦ Πανασ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Εὐθυμίου Δρακωτοῦ.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ἵνα παραστῇ ὡς συνήγορος εἰς ποινικὴν τινα δίκην ὁ ἐγκριτος δικηγόρος κ. Ἰωάννης Βλαβιανός.

— Ἐν εὐρυτάτῳ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην οἱ γάμοι τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Εὐαγγέλου Γ. Ζολῶτα μηχανικοῦ τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ, μετὰ τῆς ἐπὶ κάλλει μορφῆς καὶ ψυχῆς διακρινόμενης ἑως Μαρίας Ἀλεξ. Κρασεροῦ, θυγατρὸς τοῦ συμπολίτου μᾶς κ. Ἀλεξ. Κρασεροῦ, ἄνθρακμπόρου. Τοῖς οὕτω εὐαρμόστως συνδεθεῖσιν εὐχόμεθα τὸν βίον ὄλιον καὶ ἀνίφελον, μεστὸν δὲ πάσης εὐτυχίας.

— Μετὰ μακρὰν καὶ πολυδύδνον νόσον, καθ' ἧς οὔτε τῆς ἐπιστήμης ἢ ἀντίληψις, οὔτε τῶν δυσμοίρων γονέων αἰ ὑπεράνθρωποι μέριμναι ἠδυνήθησαν νὰ κατισχύσωσιν, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμὸς» ὁ νεαρὸς Ἀδαμάντιος Δημ. Πίππας, μαθητὴς τοῦ παρ' ἡμῶν Γυμνασίου, υἱὸς δὲ τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως τῆς κοινότητος Γαυρείου κ. Δ. Πίππα καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν ἐν Δῆλῳ Ἀρχαιοτήτων κ. Δημοσθένους Πίππα. Ὁ μεταστάς ἦν πρότυπον ἀρετῆς, ὑπόδειγμα ἠθικωτάτου νέου κατ' ἔβροχὴν δὲ μειλίχιος, ἡγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ ἀφῆκε μεγάλην λύπην εἰς πάντας. Ἡμεῖς φίλοι τοῦ μεταστάντος γνωρίσαντες καὶ ἐκτιμῆσαντες πρεπόντως τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, φέρον φιλίας πρὸς τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην ἀποτιόντες, συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τοὺς δυστήνους καὶ ἀτυχεῖς γονεῖς αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸν φίλον κ. Δημοσθ. Πίππαν, εὐχόμενοι ὅπως ὁ ὕψιστος τὴν μὲν ψυχὴν αὐτοῦ τάξῃ ἐν τόποις χλοερῶς, εἰς τοὺς δεινῶς δὲ τραυθέντας γονεῖς ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς ἐνσταλάξῃ βάλαμον παρηγορίας.

I. K. Γ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

«ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ»

Αὐριον ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὦραν 6 1)2 μ. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου θέλει ὀμιλήσῃ ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Θέμα λόγου

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Εἰσοδος ἐλευθέρα

Ἐκ τῆς Διοικήσεως.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας ἤρξατο καὶ ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ Δημοτικὸν μας Θέατρον ὁ μελοδραματικὸς θίασος τοῦ κ. F. Gastellano, ἀναβιβάσας μέχρι τοῦδε πέντε τῶν ἀρκετὰ γνωρίμων πρὸς τὸν θεατρώφιλον κόσμον τῆς Ἐρμουπόλεως μελοδραμάτων. Τὴν Tosca τοῦ Puccini, τὴν Manon τοῦ αὐτοῦ, τὴν Carmen τοῦ G. Bizet, τὸν παλαίφρημον Trovatore τοῦ Verdi καὶ τὴν Fedora τοῦ V. Sardu, μελοποιήθεισαν ὑπὸ U. Giordano. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων τούτων κατέδειξεν ὅτι ὁ κ. F. Castellano ἐξεπλήρωσε, κατὰ

τὸ ἐφικτὸν, τὰς ἐναντι τοῦ ἀρκετὰς ἀξιώσεις ἔχοντος κοινῶς τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ θεάτρου ὑποχρεώσεις του. Ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων ἔργων ἡ μὲν Tosca, δι' ἧς ἤρξατο τῶν παρεστάσεων του ὁ θίασος, δὲν ἔσχε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα, διότι τὸ σπουδαιότερον τοῦ ἔργου πρόσωπον, ὁ Scarria, ἐτάθη ἐκτὸς μάχης, ὡς ἐκ τῆς γνωστῆς ἀπροόπτου ἀδιαθεσίας τοῦ βαρυτόνου, ἡ δὲ Manon τοῦ Puccini, ὡς γνωστὸν, οὐδέποτε εὔρε ὑποδογὴν καλὴν παρὰ τοῖς Ἐρμουπολίταις. Ἰσως δὲν ἐξφραζώθησαν, ἔτι πρὸς τὸ νέον μουσικὸν style, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα.

Τέλεια ὅμως παρεστατικὰ ἀποτελέσματα ἔσχον εἰς τὰ τρία ἄλλα ἔργα. Καὶ εἰς μὲν τὸν Trovatore ἐπεδείχθη ἀμίμητα σκηνηκὰ πλεονεκτήματα καὶ φωνὴν ἀπαράμιλλον ἡ δεσποινὴς Bonetti, ὡς Azucena, κατ' οὐδὲν ὑστερησάντων τοῦ τε Manrico (Ἰξυφώνου) κ. Perico καὶ τοῦ κόμητος de Luna (βαρυτόνου) κ. Mascaregnas.

Εἰς τὴν Fedora κατεχειροκροτήθη καὶ ὡς ἠθοποιὸς καὶ ὡς αἰοδὸς ἡ Fedora (ὑψίφωνος) Δις de Roma, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κυρία τῆς σκηνῆς, κατέθελλε δὲ τὸ ἀκροατήριόν του μέχρις ἐνθουσιασμοῦ ὁ Λώρης Ἰππανῶφ (ὀξύφωνος) κ. Santarelli.

Εἰς τὴν Κάρμεν ἐχειροκροτήθησαν δικαίως οἱ ἐπιβληθέντες πλέον ἀδικφιλοεικίτης εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶς Δεσποινὴς Bonetti, ὡς Κάρμεν καὶ ὁ κ. Perico ὡς Jose.

Περὶ τῶν λοιπῶν προσώπων τοῦ θιάσου θὰ φέρωμεν τὸν λόγον ἐν κατακλήφῃ τόπῳ καὶ χρόνῳ.

Ὁ χορὸς τῶν τε γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ὑπερφερτὸς, ἐν συνόλῳ δ' ὁ θίασος, — ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ εἴπομεν — ἀνταποκρίνεται πλέον ἢ ὅσον ἠλπίζετο εἰς τὰς προσδοκίαις τοῦ κοινῶς, θὰ ἦτο δὲ ὑπέριτος οἰουδήποτε ψήγου, ἂν ὁ κ. Castella-RO ἐμερίμνα κατὰ τί πλεיותרον περὶ τοῦ καταρτισμοῦ ἀρτιωτέρας ὀρχήστρας, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν, ὅτι, λόγῳ τῆς μείζονος αὐτοτελείας, ἦν ἔχει εἰς τὸ νεώτερον μελόδραμα ἡ ὀρχήστρα, ἡ μὴ χρησιμεύουσα μόνον εἰς δουλικὴν ὑπόκρουσιν, ὅπως συνοδεύη τὸ ἀπὸ σκηνῆς ἄσμα, ἀλλὰ χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ ἐκφράζη καὶ αὐτὴ αὐτὴ συναισθημάτων καὶ πάθη, δεόν νὰ ἔχη πάντοτε ἀρτίαν ἐνεργάνωσιν, διότι μόνον οὕτω δύναται νὰ δοθῇ ἡ πρὸς ἔκφρασιν οἰουδήποτε συναισθημάτων χροιά, ἥτις, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν δευτερευόντων ἤχων, ὧν τὸ ἐλλειπὲς καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν χροιάν καὶ συνεπῶς τὴν μουσικὴν ἔκφρασιν. Ts.

ΤΕΛΩΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΑΠΗΓΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟΥ

Πρό τινος ἐγράφομεν δι' ὁ φιλόπολις ζήλος τοῦ ἐν Μανσοῦρα τῆς Αἰγύπτου ἐλάκμως ἐμπορευομένου κ. Νικήτα Στεφανίδου ἐκόσμησε τὸ χωρίον Στροῦμπος τοῦ Δήμου Αἰγιάλης τῆς Ἀμοργῶν διὰ λαμπροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ, ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ οὐτινας ἐδαπάνησεν ἤδη ὑπὲρ τὰς 8000 δραχμῶν. Ἐσχάτως δ' ἐσκέφθη, ὀικοδομῶν ἐν Μανσοῦρα μίαν ἀποθήκην, νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως καὶ διὰ τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ξυλουργῶν νὰ ἐπεξεργασθῇ τὴν ἀναγκαίουσαν διὰ τὰ στασίδια τοῦ ἀνοικοδομηθέντος ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικήτα ξυλείαν, ἣν οὕτω κατεργασμένην καὶ ἐτοιμὴν ἔφερον εἰς Σῦρον ἵνα τὴν τελωνίση καὶ τὴν παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ μεταβαίνων εἰς Ἀμοργόν.

Ἀτυχῶς τὸ ἐνταῦθα Τελωνεῖον, ἀντὶ νὰ ὑπαγάγῃ τὴν διὰ κατασκευὴν τῶν στασιδίων ξυλείαν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 54 κλάσιν τοῦ δασμολογίου, ὡς κοινὴν ξυλείαν προκατεργασμένην δι' ἐπιπλοποιεῖαν — ἂν ἀπαραιτήτως εἶδει ὡς ἐπιπλα, νὰ χαρακτηρισθῶσι τὰ στασίδια τῶν ἐκκλησιῶν — ἤξιώσε τὴν ὑπαγωγὴν τῶν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 13 κλάσιν τοῦ δασμολογίου, χαρακτηρίσασαν αὐτὰ ἐπιπλα ἐκ κοινῶς ξύλου, δι' ἃ θὰ ἐπλήρωνοντο εἰσαγωγικὰ τέλη Δραχμαὶ 265, ἧτοι 70 ο[φ] ἐπὶ πλέον τῆς ἀξίας τῆς ξυ-

λείας, ἧτις ἐστοίχιζε μόνον ἐξ λίρας, ἧτοι δραχμῶν 156.

Ἀπέναντι τῆς ἀγρίας ταύτης τοῦ Νόμου ἐφαρμογῆς, ἠραγκάσθη ὁ κ. Στεφανίδης τὰ διὰ τὸν ναὸν τῆς πατρίδος του καὶ τοὺς συνδημίας του προοριζόμενα στασίδια νὰ ἀφίσῃ ὡς βορὰν εἰς τὸν Τελωνιακὸν Μινώταυρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὅπου θὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀξήτητα, θὰ ριφθῶσιν εἰς γωνίαν τινα τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Τελωνεῖου καὶ ἢ θὰ κλαπῶσιν, ὡς συνήθως συμβαίνει μὲ τὰ ἀξήτητα, ἢ θὰ σαπῶσιν ἢ θὰ πωληθῶσιν εἰς δημοπρασίαν ἐξ ἧς τὸ Δημόσιον δὲν θὰ εἰσπράξῃ οὐδὲ τὴν ἀξίαν τοῦ καταναλωθέντος χάριτος εἰς πρωτόκολλα, ἐγγραφὰς, παρεγγραφὰς, διακηρύξεις, δημοσιεύσεις καὶ λοιπά.

Δὲν ἐπρόκειτο βλέπετε περὶ τῶν ἐπιπλῶν Μπενάκη τινος, ἐπρόκειτο περὶ τῶν στασιδίων πτωχικῆς ἐκκλησίας, ταπεινῆς κοινότητος, μικροῦ τῶν Κυκλάδων Δήμου. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρὰ νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

Ἄριθ 14259.

Περίληψις ἀναβλητικοῦ Προγράμματος Πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων.

Τὴν ὀγδόην (8) Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1912 ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ χωρίῳ Τσιπίδῳ πρωτευούσῃ τοῦ δήμου Μαρπησσης τῆς Πάρου καὶ ἔξωθι τοῦ κρηνεῖου τοῦ Γεωργίου Μελανίτου, τόπου συνήθους τῶν Πλειστηριασμῶν, καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Πάρου Φραγκίσκου Π. Σαρρῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ μου, καὶ συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 221 τῆς δωδεκάτης Δεκεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἀναβλητικῷ προγράμματι δηλοποιήσεως ἡμέρας πλειστηριασμοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Χ. Πανατζοπούλου ἀναβληθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐκτιθεμένους λόγους, τῶν κατασχεθέντων κτημάτων τοῦ ἀποθανόντος πρωτοφειλέτου Γεωργίου Μαρμαρινοῦ, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ γείνη τὴν ἐνδεκάτην Δεκεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, πλειστηριασθήσονται ἀναγκαστικῶς, ἐπισπεύδοντος τοῦ ἐνυποθήκου πιστωτοῦ Γεωργίου Ι. Καλλέργη γεωργοληματοῦ, κατοικοῦ Μαρπησσης τῆς Πάρου, τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 167 τῆς 29ης Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχεσεως τοῦ ἰδίου δικαστικοῦ κλητῆρος κατασχεθέντα κτήματα τοῦ ἀνωτέρου φειλέτου, κατεχόμενα ἤδη παρὰ τῶν τέκνων καὶ κληρονόμων του, καὶ συμφώνως τῷ ἀρχικῷ προγράμματι τοῦ ἰδίου δικαστικοῦ κλητῆρος Χ. Πανατζοπούλου ἧτοι 1) Εἰς ἀνεμόμυλος, κείμενος κατὰ τὴν θέσιν «Μύλοι» ἔξωθι τοῦ χωρίου Μαρμαρίων. 2) Εἰς ἀγρὸς κείμενος κατὰ τὴν θέσιν «Λίμναις» καὶ 3) Ἐτερος ἀγρὸς κείμενος κατὰ τὴν θέσιν «Γαλιός», ἅπαντα τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Μαρπησσης τῆς Πάρου καὶ διὰ τὰ ὅποια κτήματα προσέφερον ὁ πιστωτὴς ὡς πρώτην προσφορὰν διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πλειστηριασμοῦ, διὰ μὲν τὸν ἀνεμόμυλον δραχμῶν ἑπτακοσίας πενήκοντα (750), διὰ δὲ τὸν ἀγρὸν εἰς θέσιν «Λίμναις» δραχμῶν ἑκατὸν πενήκοντα (150) καὶ διὰ τὸν ἀγρὸν εἰς θέσιν «Γαλιός» δραχμῶν ἑκατὸν (100). Δικαιοῦται δὲ ὁ ἐπισπεύδων πιστωτὴς λαμβάνειν ἐν ὄλῳ δραχμῶν ἑξήκοσις τριάκοντα ἐπτὰ καὶ λεπτὰ ἑβδομήκοντα (637.70)οο) ἐντόκως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιταγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ. Ὁ πλειστηριασμὸς ἀρχόμενος τὴν δεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας θέλει λήξει τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημβρίας. Ἡ κατακύρωσις γεννήσεται τρία λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, διδομένου τοῦ σημείου ὑπὸ τοῦ κήρυκος. Οἱ τελευταῖοι ὑπερθεμακτισταὶ ὀφείλουσιν ἀμέσως μετὰ τὴν κατακύρωσιν νὰ καταθέσωσι τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸ ἀρμόδιον δημόσιον ταμεῖον καὶ μοι παραδώσωσι τὰ οἰκεία γράμματα, ἄλλως ἐνεργηθήσεται ἀναπλειστηριασμὸς εἰς βάρος τῶν.

Ἐγένετο καὶ ἐξεδόθη ἐν Παραικίᾳ τῆς Πάρου σήμερον τὴν δεκάτην τρίτην (13) τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακόσιοστοῦ ἐνδεκάτου (1911) ἔτους ἡμέρα Τρίτη, ἐν τῷ κατὰ τὴν συναικίαν Ἄγιοι Ἀνάργυροι, οἰκίᾳ

τῆς συζύγου μου Ἑλένης Φ. Σαρρῆ, κειμένῳ δημοσίῳ γράφειῳ μου, καὶ ὑπογράφεται παρ' ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Πάρου ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος Συμβολαιογράφος Πάρου (Τ. Σ.) Φραγκίσκος Π. Σαρρῆς. Ἄκριθες ἀντίγραφοι. Πάρου αὐθημερόν. Ὁ Συμβολαιογράφος Πάρου Φραγκίσκος Π. Σαρρῆς.

MICHELE OPERTI 19

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΑΛΙΕΥΣ Ἰταλικὸν Διήγημα

Τὸ σπῆλαιον, ἐντελῶς παράδοξον, οὐδὲν παρυσίζε σχῆμα· ἦτο κοιλότης σχηματισθεῖσα μάλλον ἐξ ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως ἢ διὰ χειρῶν ἀνθρώπου.

Εἰς τὸν ἐναντι τῆς εἰσόδου τοῖχον εὐρίσκετο κλαμαωτὴ ὑποβσταζομένη ἀπὸ λίθους κατὰ τὰς ἄκρας καὶ τὸ κέντρον· ἡ οἰκτρὰ αὕτη κλαμαωτὴ ἐχρησίμευεν ὡς κλίνη· Λίθος τετράγωνος παρὰ τὴν κλίνην ἐχρησίμευεν ὡς κάθισμα· Δοχεῖον ἐξ ὀπτῆς γῆς κακότεχνον πεοιεῖχεν ὀλίγον ὕδωρ. — Ἐν μέσῳ τοιαύτης δυστυχίας, τοιαύτης πτωχείας ὑπῆρχε τί πληττον τὸν ὀφθαλμὸν, μικρὸς ἀργυροῦς σταχυρὸς κρεμάμενος ὑπὲρ τὴν κλίνην.

Ὁ ξένος τοῦ καλοῦ μοναχοῦ, βλέπων ἐκυτὸν ἐν μέσῳ συγκινούσης πτωχείας δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνακραυγῶσιν: — Ἦθ' εἴσθε πολὺ πτωχοὶ καὶ δυστυχῆς ἀφοῦ εὐρέθητε ἠναγκασμένοι νὰ κατοικήτε εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον. . .

Ἀλλὰ, εἶπεν, ἐξακολουθῶν εἰς τόνον φωνῆς μικρυρούσης μεγίστην συγκίνησιν, αἱ θλίψεις σας θὰ ἔχωσιν ἐν τέραμα. . . Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πᾶν ὅ,τι ἔχω εἶνα ἰδικόν σας. . . τὸ νερθῆκιον τοῦτο ἀρκεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας μας.

Δάκρυ παρηγορίας ἐπερᾶνη εἰς τὰ βλέφαρα τοῦ καλοῦ μοναχοῦ, καὶ μετ' ἐγκάρδιον χειραψίαν εἶπεν: Ἀλλὰ τὸ νερθῆκιον αὐτό. . .

— Εἶμαι κύριος αὐτοῦ δι' ἀπλούστατον λόγον, διέκοψεν ὁ Πέτρος, διότι ἤμην καὶ εἶμαι ὁ ἀτυχέστερος τῶν θνητῶν.

— Ἐπ' ἀληθείας, δὲν ἀντιλαμβάνομαι τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων σου, ἀπήντησεν ὁ γέρον πηλησιάζων καὶ παρατηρῶν αὐτὸν ἀτενῶς.

Ἦ! . . . δὲν με ἐννοεῖτε; . . . καὶ ἂν οἰπειραταὶ μοι ἀφῆρασαν τὴν περιουσίαν μου, ἂν τὰ ἀνθρωπόμορφα ταῦτα θηρία με ἐστέρησαν τὴν ἀγκάλην συζύγου προσφιλοῦς καὶ τὰς θωπείας θυγατρὸς, ἦν καὶ τῆς ζωῆς μου πλεότερον ἀγαπῶ καὶ ἂν, ὡς εἰ μὴ ταῦτα ἦρκουν, με ὑπέδαλλον εἰς τὴν μεγίστην τῶν ταπεινώσεων πωλήσαντες με ὡς δούλον. . . καὶ εἶδει νὰ κατασπῶ τὸ τυφλοῦν ὄργανον τῶν ἰδιοτροπιῶν γυναικὸς ὠραίας, ὅσω κατέπαινε δίστου, ἐλπητέ μοι, καλέ μου γέρον, θὰ με ἠννοήτε τότε;

Τὶ ἀκούω! Καὶ ἀπὸ σᾶς λοιπὸν ἀφῆρασαν τὴν περιουσίαν σας; . . καὶ σεῖς ἐπίσης ἐστερῆθητε τῆς ἀγκάλης συζύγου καὶ κόρης λατρευτῆς; . . Ἦ! τῶρα ἐννοῶ πόσον ὑπεφέρατε, διότι ἡ αὐτὴ θλίψις καταθιβρώτκει τὴν καρδίαν μου μετὰ βραδείας σκληρότητος ἀπὸ τσαρκακονταετίας περίπου!

Ἀλλὰ κατόπιν τῶσων θλίψεων, θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀσπασθῆτε ἐκ νέου τοὺς προσφιλεῖς σας, ἐνῶ τουνάντιον δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἀπώλετο μέχρι καὶ τῆς ἐλπίδος! . . . Ναι καὶ ἐγὼ εἶχον ἕνα υἱόν. . . ἀλλὰ, δυστυχῆ Πέτρε! . . . Τίς οἶδεν ὅποιαν σοὶ ἐπιφύλαξε τύχην ἢ σκληρὰ εἰμαρμένη! . . .

Ὁ ξένος παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν γέροντα μοναχόν, καὶ μετὰ στιγμὴν σκέψεως δι' ἧς ἐφάνετο ἀναζητῶν μεμακρυσμένην τινα ἀνάμνησιν λέγει:

— Εἰπήτέ μου παρακαλῶ ποῖα ἡ πατρίς σας;

— Ἡ Κάλαις, ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς ἀπορῶν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ.

— Καὶ ἡ σύζυγός σας ἐκαλεῖτο; . . .

— Ἄνω. . . καὶ ἐγὼ Ἰάκωβος. . . εἶπεν

ὁ μοναχὸς, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φοβούμενος νὰ διδῆ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐρωτήσῃ μυστήριον τι.

— "Αννα! . . . Ἰάκωβος . . . ἐπαναλαμβάνει ὁ ξένος, ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς, εἶναι ἄρα ἀλήθεια; . . . ὀνειρεύομαι τάχα ἢ εἶμαι ἐξυπνος; Θεέ μου! δός μοι δύναμιν νὰ ὑποστῶ τόσῳ μεγάλῃ, τόσῳ ἀπροσδόκητον εὐχαρίστησιν.

Ὁ γηραιὸς μοναχὸς, ἀντελήφθη τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τούτων, καὶ, ὑπὸ τὸ κράτος ἀρρήτου συγκινησεως, ἐσκίρτα ἡ καρδία του, τὸ βλέμμα του προσήλωτο ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ξένου καὶ ὡσεὶ ὠθούμενος ἀπὸ ὑπεράνθρωπον δύναμιν, δούσαν εἰς τὸ γηραιὸν σῶμα του τὴν εὐκίνησιαν νεανίου, ἐγείρεται αἰφνηδῶς, περιβάλλει διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ ξένου, ὡς ἔκ τῶν ἐγγύς παρατηρήσῃ τὰ συμπαθῆ χαρακτηριστικὰ τῆς, τὴν καλύπτει διὰ φιλημάτων, τὴν σφίγγει στενῶς ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, παρκαθίεται εἰς παρτεταμένον κλυθμόν! . . .

Ὁ ξένος — ὃν ὁ ἀνγνωστὸς ἀνεγνώρισε βεβαίως, ὡς τὸν δυστυχῆ Πέτρον — ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τούτον, καὶ ριφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ μοναχοῦ, ἐνηγαλίσθη τὰ γόνατά του, λέγων:

— Πάτερ μου πάτερ μου! Σὲ εὐρίσκα ἐπὶ τέλους! . . . εἶμαι ὁ Πέτρος σου, ὁ μικρὸς σου Πέτρος, ὃν ἀφήκες εἰς τὰ σπάργαντα καὶ ὅστις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη δὲν ἠδυνήθη νὰ σοὶ δώσῃ ἓνα ἀσπασμὸν, ἓνα ἐναγκαλισμὸν . . . Ναὶ σὲ ἀναγνωρίζω ἐπὶ τέλους . . . Θεέ μου σὲ εὐχαριστῶ! . . . Τὰ πάντα λησμονῶ, αἱ θλίψεις μου μετεβλήθησαν εἰς χαρὰν, ἐκ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ὅτι ἐσφιγξά εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὸν γηραιὸν μου γεννήτορα.

X

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἥλιος εἰσερχόμενος εἰς τὸ σπήλαιον, ἐφώτιζε διὰ τῶν χρυσῶν ἀκτίνων του τὴν συγκινοῦσαν σκηνὴν ταύτην, καὶ ἡ λευκὴ κόμη τοῦ μοναχοῦ, συμμιγνυμένη οὕτως εἰπεῖν πρὸς τὴν μέλαιναν καὶ μακρὰν κόμην τοῦ Πέτρου, ἀπετέλουν περιέργον ἀντίθεσιν, ἀξίαν τοῦ χρωστῆρος τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ ὠραιότερα, ἡ γλυκειτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, εἶπεν ὁ γέρον, ἀφοῦ διὰ τῶν δακρύων ἀπηλλάγη τοῦ πιέζοντος τὴν καρδίαν του βάρους, ὁ θάνατος δὲν μέπτει πλέον, εὗρον τὸν Πέτρον μου, τὸν σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶμαι ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν θνητῶν.

— Ναὶ Πέτρε μου, κάλει με πατέρα σου, διότι ἐπιθυμῶ νὰ μοι ἐπαναλαμβάνῃς μυριάκις τὸ ὄνομα ὑπερ μοὶ ἐνθυμίζει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς οἰχομένης νεότητός μου, τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἃς διήλθον μετὰ τῆς προσφιλοῦς μοι Ἀννας. Δυστυχῆς Ἀννα! Πόσον θὰ ὑπέφερε . . . καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι δὲν δύναμαι ποτέ πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῶ ἐκτός τοῦ τάφου! . . .

Ναὶ Πέτρε μου, ὑπῆρξα ἀδικὸς πρὸς αὐτὴν, διότι τὴν ἐγκατέλειπα εἰς στιγμὴν καθ' ἣν εἶχε μείζονα ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς μου. ὦ! θὰ κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον χωρὶς νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀτυχῆ τῆς Ἰάκωβον, ὅστις ἐν τούτοις, κατὰ τὸ μακρὸν καὶ θλιβερὸν τῆς ἐξορίας του διάστημα, δὲν ἔπαυσε ποτέ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Δυστυχισμένη Ἀννα!

Ἀλλὰ φίλτατε υἱέ μου, δὲν θέλω ν' ἀγνοῇ τὰς περιστάσεις αἵτινες με περιήγαγον εἰς ἣν μὲ βλέπετε κατὰστασιν. Σὺ τοῦλάχιστον θὰ κρίνῃς, ἂν ὁ ἀτυχῆς πατήρ σου ὑπέφερε, καὶ ἐν μόνον δάκρυ σου ἔσεται δι' ἐμὲ ἡ μεγαλειτέρα παρηγορία. Ἀκουσον Πέτρε. (ἀκολουθεῖ)

Ἀριθ. 637.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου σήμερον τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1911 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 Π.Μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστ. κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Λαμπρινὸς Γ. Τσιτσεκλῆς τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ ἐνταῦθα δικηγόρου κ. Δουρέντζου Καμπάνη πληρε-

ξουσίου τοῦ Ἀθανασ. Μηταράκη κατοικοῦ ἐπίσης μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Δημήτριον Χατζηγιάννην ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1473 ὑποθηκοδανειστικοῦ συμβολαίου ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1905 τοῦ τότε Συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Χρηστ. Βιτάλη δι' οὗ ἡ μήτηρ τῶν κάτωθι κληρονόμων Πολυξένη χήρα Ἀντωνίου Σάββα πρώην χήρα Πάνου Καραβία πρότερον χήρα Δημ. Χατζηγιάννου ἐδανείσθη καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἄνω ἐπιτάσσοντος Ἀθανασ. Μηταράκη δραχ. 3,500 μετὰ τὴν παρὰ πόδας καὶ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1911 παραγγελίαν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐχούσης οὕτω: Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ παρ' ἐμοὶ ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου ὅπερ μετ' ἐπιφυλάξεως παντὸς δικαιώματός μου κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ Βασίλ. Φιλίππου ἀρμόδιος δικαστ. κλητῆρ ἐπιδότω νομίμως πρὸς τὸν Ἀθαν. Χατζηγιάννην πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Δημήτρ. Χατζηγιάννην, Γρηγορ. Καραβίαν, Ἀλέξ. Σάββαν, Νικόλαον Σάββαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἐν Καίρῳ διαμένοντα Σάββαν Σάββαν, Ἀργυρῶν Μάρκαρη καὶ Μινέρβαν Μαρούλη μόνους ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τῆς ἀποδωσάσης ὀφειλέτιδος μου Πολυξένης χήρας Ἀντων. Σάββα τοὺς ὁποίους ἐπιτάσσω ἵνα συμμέτρως καὶ ἐμπροθέσμως μοῦ καταβάλωσιν 1) δραχμὰς 3500 2) τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς 8 ο[ο] ἐτησίως ἀπὸ 7 7θρίου 1910 μέχρι σήμερον δραχμὰς 318.90 3) διὰ τὸ ἀπόγραφον δραχ. 2, δι' οὗτῶν ἀντίγραφα ἐξ ἀπογράφου δραχ. 16, δι' οὗτῶν ἐπιδόσεις δραχμὰς 26, διὰ σύνταξιν ἐπιταγῆς δραχ. 5 ἐν δλω δραχμὰς 3867.90 ο) ἂν ἀνὰ δραχμὰς 483.45) ο) μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν τῶν νομίμων μέχρις ἐξοφλήσεως, ἄλλως θὰ προβῶ εἰς ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν τῆς ἐν τῷ παρόντι περιγραφομένης ἐνυποθήκου οἰκίας. Καὶ εἰς ἐνδειξιν.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς
N. Κορφιωτάκης Ὁ δικ. κλητῆρ
 Λ. Τσιτσεκλῆς
 Δημοσιευθῆτω διὰ τῶν Ἐφημερίδων ἐνταῦθα τὸ «Βῆμα» ἐν Ἀθήναις «Ἐσπερινή».
 Ὁ Εἰσαγγελεὺς
N. Κορφιωτάκης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Οἰνοπωλεῖον τοῦ κ. Νικολάου Ἀναστασίου ἢ Μεγαρίτη, πωλοῦνται μετὰ προηγουμένην δοκιμὴν διάφορα προϊόντα Μεγάρων ἤτοι: Βούτυρον ἀρίστης ποιότητος, πρὸς Δραχ. 4.70 κατ' ὄκᾶν. Μέλι ἐκτάκτου ποιότητος πρὸς δραχ. 1.60 κατ' ὄκᾶν. Ἐλαιῖαι ἐφετεινῆς ἐσοδείας ὠραιώταται πρὸς λεπ. 60 κατ' ὄκᾶν.

Σήμερον ἀφίχθησαν τὰ Νέα Ἀρώματα καὶ ἄλλα εἶδη τοῦ Καλωπισμοῦ εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον **I. Α. Γρυμάνη**

Ν Ε Ο Ν
ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ Ο "ΕΡΜΗΣ,
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ εἰδικώτατος ἐν τῇ ἐργασίᾳ του κ. Α. Παναγιωτόπουλος ἠγόρασε τὸ κατὰ τὴν παραλίαν καὶ παραπλεύρως τοῦ με-

γάλου Ἐστιατορίου Παναγιωτοπούλου Ξενοδοχείον ὕπνου τοῦ κ. Αὐγερινοῦ Καντζηλιέρη, ἀνακαινίσας δ' αὐτὸ καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ γενικὴν ἐπισκευὴν καὶ προμήθειαν ἐντελῶς νέων ἐπίπλων κλινοπέθρων ἐντελῶς ἤρξατο κατ' αὐτῶν καὶ κλινοστρωμνῶν ἤρξατο κατ' αὐτὰς παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του τοῖς ἐπισκεπτομένοις καθ' οἷονδῆποτε τρόπον τὴν πόλιν μας ταξειδιώταις καὶ ξένοις. Ἡ εἰδικότης τοῦ κ. Α. Παναγιωτοπούλου ἔσεται ἡ ἀσφαλεστέρα ἐγγύσις πρὸς τοὺς ταξειδιώτας τοὺς δυναμένους ἀσφαλῶς νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ κλίνης καὶ κλινοστρωμνῆς καθαρᾶς ἐν ἐποχαῖς καθ' ἃς τῶν πολυειδῶν νοσημάτων τὰ μικρόβια εἶναι οἱ διαρκῶς ἐλλοχοῦντες ἡμᾶς ἐχθροί.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ "Ο ΕΥΡΙΠΟΣ, ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Παρὰ τὴν Γέφυραν καὶ τὸν Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν Διευθυντῆς **I. Τσουγγράνης.**
 Δωμάτια εὐάερα καὶ εὐήλια, καθαριότης ἄκρα. Τιμαὶ αἱ ἡμίσεις τῶν ἄλλων Ξενοδοχείων. Συνιστᾶται ὑφ' ὄλων τῶν ἐν Χαλκίδι ὑπηρετησάντων Ἐφέδρων διὰ τὴν περιποίησιν καὶ καθαριότητά του ὡς καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ προσωπικοῦ του.

Εἰδοποιῶ τὸ Σ. κοινὸν τῆς Ἐρμουπόλεως ὅτι τὸ γνωστὸν Ξενοδοχείον μου ΥΠΝΟΥ ὁ «Ἑλληνισμὸς» κείμενον παρὰ τὴν παραλίαν καὶ παραπλεύρως τοῦ Ζαχαροπλαστείου κ. Ἀλεξ. Κουντούρη. ἐπισκευάσθη καὶ ἐξωραίσθη κατὰ πάντας τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς, ἀνεκαινίσθη τελείως διὰ νέων ἐπίπλων καὶ σκευῶν, ἠλεκτροφωτίσθη δι' ἀπλέτου φωτὸς καὶ δι' ἠλεκτρικῶν κωδῶνων εἶνε τὸ καταλλότερον καὶ ἀναπαυτικώτερον δι' οἰκογενεῖας παραθεριζούσας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. Ἐνοικιάζει δωμάτια κατὰ μῆνα ἢ καθ' ἡμέρας εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. δίδει δὲ καὶ τροφὴν κατὰ παραγγελίαν.

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐκφράζω τὰς ἀπείρους καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐρμουπόλεως.
Γεώργιος Α. Κοντιζᾶς
 Ξενοδόχος

Ὁ χειρουργὸς ὀδοντοῖατρος κ. Γ. ΤΣΕΡΤΙΝΗΣ

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του τῇ ἄνωθεν τοῦ Τυπογραφείου τῆς «Πατρίδος» καὶ παραπλεύρως τοῦ Δημοτ. Θεάτρου. Τοὺς ἀπόρους ἐπισκέπτεται δωρεὰν ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. **I. Μαραγκοῦ** καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 2—3 ὥρας μεταμεσημβρίας

Τὴν ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ
 Μετὰ τὴν ὀκᾶν
Εἰς τοῦ ΓΡΥΜΑΝΗ
Τὸ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Ἐνοικιάζεται ἡ πλυσίον τοῦ Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου οἰκία τῶν κληρονόμων Ἀλ. Γλαράκη, εἰς ἣν κατῴκει ὁ κ. Κοκκινόπουλος. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Α. Σοφιανῷ δικηγόρῳ.

Εἰς τὸ γνωστὸν Γαλακτοπωλεῖον **Κωνσταντίνου Βιτσαδάκη** καὶ **Ἰακώβου Μαγγζώρου** κατασκευάζονται **Γραοῦρτια** ἐκ νέου **προβεῖου** γάλακτος.

Πωλεῖται ἡ ἐνταῦθα παρὰ τὴν Δουτικὴν Ἐκκλησίαν οἰκία Βλυσίδου. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Πέτρῳ Βλαστῷ.